

Dramaturgia noastră nu cunoaște granițe

Pe cit de greu am îndurat amar de vreme nesocotirea sau — în cazul cel mai bun — ignoranța care întimpinau peste hoțare și chiar în țară, manifestările diverse și generoase ale creației culturale rominești, pe atât de lesne ne-am deprins cu prețuirea crescândă ce li se acordă astăzi pe toate meridianele. Și este firesc să fie așa; nu numai pentru că națiunile, ca și oamenii, se deprind ușor cu binele, ci și pentru că e la mijloc un proces de restabilire a echității în cântărirea valorilor spirituale, a unei echități care — grație prestigiului dobândit de o-rinduirea democrat-populară din republica noastră — nu ne mai ocolește astăzi, cum prea ades o făcea în trecut.

Purtătoare a unei tematici superioare, expresie a agerimii, a aptitudinii analitice, a umorului și a sensibilității proprii popoului nostru, dramaturgia rominească este astăzi un sol binevenit pe meleagurile cele mai depărtate și — dacă e să ne întoarcem cu gândul la firavele și unilateralele legături internaționale din trecut — cel puțin neașteptate.

Să privim fotografiile din pagina următoare. Una din ele reprezintă un plăt ce ne-a parvenit de la Lima (Peru) și este, de fapt, programul original, conceput pentru spectacolele cu *O scrisoare pierdută* de Ion Luca Caragiale pe scena Clubului Teatral din acel oraș. Piesa a fost jucată cu mare succes și lucrul e cu atât mai semnifica-

tiv în ce privește rezonanța actuală, într-o țară străină, a luorării marelui nostru satiric, cu cit inițiativa reprezentării ei nu poartă girul vreunei oficialități condescendente, ci este rodul dragostei de teatru și de literatură a unor entuziaști sinceri. De altfel, în program am putut citi următoarele rinduri: „Cetățenii care joacă în acest spectacol acceptă să rețrăiască povestea concepută de I. L. Caragiale în România monarhică a sec. XIX, în Lima republicană a secolului nostru de violență organizată, descentralizare și război rece”. E limpede că satira lui Caragiale ustură și astăzi, și încă la distanțe nebănuite.

A doua fotografie reproduce coperta unei cărți, acoperită cu o scriere străină de a noastră. Să v-o deslușim: este vorba de *Ultima oră*, piesa de răsunset internațional a regretatului Mihail Sebastian, publicată în volum de către editura Casei de traduceri „Al-Yakaria al Arabya” din Damasc (Siria). Volumul este prevăzut cu o prefață în care Mawaheb Kayali schițează personalitatea autorului și pune jaloanele unei analize a operei sale. Iată ce scrie, printre altele, Kayali, referindu-se la Sebastian:

„În opera sa nu întilnim nici roman-tism, nici exagerări, nici lupta cu desti-nul, ci o trecere în revistă, fidelă, a so-cietății în care a trăit, văzută prin pris-ma sensibilității și inteligenței sale, cu puterea sa de pătrundere adincă în pro-blemele cele mai grele pe care le ridică viața și pe care el știe să le privească cu dragostea nemărginită pe care o poartă celor ce sînt eroii săi, celor care l-au in-

Cluj de Teatru de Lima
Columba 757 (subscriso)
Lima-Peru

Una
Carta Perdida
Yon Luca Caragiale
Pte

مهايل سيبياتيان

يعتبر مهايل سيبياتيان نموذجاً عبقرياً
لكتاب الرواية المسرحية في رومانية. بدأ حياته
كاتباً. وشارك في الأحداث التي تعاقبت على
بلادته الى جانب المثقفين الثرغاف الذين سكنوا
غشون. بدأ عن العدالة والحقيقة في مجتمع متفخ
وتعتبر مسرحياته لوحات ولغات يتزوج فيها الحد
المزق، وتشويها في الحايين سخرة مريرة باكرة

وابطاه جميعاً من البسطاء الراغبين في الحياة المادنة، ولكن تعقيد الحياة في
فترات النجدة بقف من هذه الرغبة كالكثرة فتقع الأساة، وفي (الساعة
الاحوية) يرتفع عن سيبياتيان الى القمة، في تصويره الرائع لحياة اسناد
جامعي تقذف به الظاروف الى خطر معركة هائلة لا يملك فيها سلاحاً فتتقادوه
يريد الاعداء والاحداف، وهو حائز بين الطرفين لا يميز هذا من ذلك، كل
ذلك في اطار مدعش من التوادد السخرة والمناقشات العجيبة التي قصدتها
سيبياتيان ان يكشف الاسرار الزائفة عن وجوه الاعداء والموتخ في عالم
النال والاعمال والثقافة. وقد تتلوق الاديب والقاص المعروف (الاستاذ
حمسيب الكيالجي) في نقل هذه الرواية العالمية الى قراء العربية بأمانة ودقة لم
يقتص بها ولم يتركها واحدة عما في الاجل، فضلاً عن حرصه المشهود على
تفراقة البران العربي، وعلى اطاعت الاسلوب الرقيق السخري.

spirat și i-au deschis ochii ajutându-l să vadă existența umană cu bucuriile și fericirea sa, ca și cu stupiditatea și josnicia ei“.

În continuare, autorul prefeței își exprimă convingerea că publicarea piesei lui Sebastian va stimula creația dramatică națională siriană, susținând eforturile celor care caută să recupereze întârzierea Siriei pe acest tărâm.

Ce prețuire mai frumoasă și-ar fi putut dori dramaturgul român, decît aceea de a fi un imbold în propășirea culturii teatrale a unui popor!

Știri din...

U. R. S. S.

● Colegiul Ministerului Culturii al U.R.S.S. a luat de curînd în discuție activitatea teatrelor în stagiunea trecută, stabilind totodată o serie de măsuri organizatorice-artistice, menite să asigure în cu-

prinsul stagiunii 1957-1958, un considerabil avînt al mișcării teatrale sovietice.

În hotărîrea adoptată de Colegiul Ministerului Culturii, cu prilejul amintitei discuții, se subliniază, în primul rînd, rezultatele pozitive pe care le-au dobîndit teatrele sovietice pe planul îmbogățirii repertoriului cu noi lucrări inspirate din realitatea sovietică. Astfel, hotărîrea menționează îndeosebi spectacolele *Izvorul veșnic* de D. Zorin, *Pămînt desțelenit*, după romanul lui Șolohov, *Frumoasa din Șirvana* de E. Mamedhauti, *Sonetul lui Petrarca* de N. Pogodin și altele, considerîndu-le reprezentative pentru eforturile depuse de teatrele sovietice pe linia lărgirii repertoriului național contemporan.

Hotărîrea rezervă un important spațiu activității desfășurate de regizorii, actorii și scenograful sovietici în stagiunea 1956/57. Apreciînd că stagiunea trecută a prilejuit realizarea citorva spectacole deosebit de interesante din punctul de vedere al concepției regizorale, hotărîrea menționează în special contribuția unor regizori încercați ca N. Ohlopkov, G. Tovstonogov, B. Ravenski, L. Vivien etc. și a tinerilor E.